

.....
DVOJNÁSOBNÝ DRŽITEL OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA
.....

Jiří MIZENÍ Březina

motto

Mizení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Březina
Mizení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIZENÍ

Jiří MIZENÍ Březina

PRAHA 2021

Mámě a tátovi

Prolog

Tomáš Volf si trhnutím hlavy odhodil vlasy z obličeje.

Několikrát se zhluboka nadechl, zadíval se do nebe a zamrkal. Hřbetem ruky si utřel slzy.

Pak se zády opřel o oprýskanou zeď statku a začal si balit cigaretu.

Ruce se mu chvěly, chomáčky tabáku padaly na zem, kde si s nimi pohrával jarní vánek. Povedlo se mu to až na druhý pokus.

Hltavě potáhl dým. Pár minut. Za chvilku se dá dohromady a vrátí se ke své práci. Sledoval zátiší divoké skládky ve stínu akátů a planých třešní.

Ve vratech stavení se objevil jeden z policistů. Pohled měl zabořený do rozbitých betonových panelů příjezdové cesty. Tomáše si nevšiml. Předklonil se, zapřel se rukama do stehů, z úst mu uniklo dávivé, přidušené zakašlání.

Teprve teď si všiml, že není sám. Omluvně se na něj usmál.

„Ten vzduch tam je hrozný, škrábe v krku.“

Tomáš neodpověděl.

Oběma jim bylo jasné, že dráždivý, štiplavý vzduch není to, co s nimi zamávalo.

Byla to ta spoušť, která se nacházela tam uvnitř, v něčem, co bylo už dávno před požárem ruinou velkého statku.

Brána teď vyvrhla další postavu. Byl to technik, člověk zvyklý ohledávat těla obětí. Nevypadal tak zlomeně jako Tomáš nebo ten chlap v uniformě, ale i na něm bylo znát, že to, co tam uvnitř viděl, není jeho denní chléb.

Když si všiml Tomáše, vystřelil ruku jeho směrem.

„Hej, běžte odsud, tohle je čerstvý, je to stopa.“

Tomáš se odlepil od zdi a ohlédl se za sebe.

Šedivé zbytky omítky, obarvené skvrnami plísně a mechu. Ostrůvky vydrolených prohlubní, kterými prosvítalo kamenné zdivo. A přes to všechno se táhly červené čáry.

Nasprejovaná písmena.

Někdo si s nimi dal práci, byla vysoká skoro jako dospělý člověk a táhla se přes celou zeď.

Tomáš poodstoupil. Nápis se mu zjevil v celé své kráse.

SMRT CIKÁNŮM

ČÁST PRVNÍ

Ještě ráno se Tomáš Volf líně protahoval v kanceláři a hrbil se nad počítačem. Dnešek plánoval strávit administrativou, která mu bobtnala pod rukama a kterou se mu jen s největším vypětím sil dařilo trochu krotit.

Když mu zazvonil dosahový telefon, překvapilo ho to. Dnes přece službu nemá. To byla taky první věc, kterou svému kolegovi Markovi sdělil.

„Já vím, ale říkám si, jestli sem za náma přece jen nechceš přijet. My už jsme na cestě. Byl tam požár. Jsou tam mrtví. A na oheň seš přece expert, ne?“

Marek Červinka narážel na případ, kterým se tady Tomáš před rokem zavedl. Zapeklitá věc, podivné uhoření jedné ženské. Vypadalo to jako spontánní vzplanutí, jev, o kterém se píše v záhadologických časopisech. Tomášovi se tenkrát povedlo neobvyklý případ objasnit, čímž si konečně získal respekt i u kriminalistických mazáků.

„Hele, budou tady vyšetřovatelé od hasičů, ty se s nima znáš, tak to aspoň bude dobře klapat. Pojeď,“ přemlouval Tomáše Marek.

„A kdo za mě udělá ty papíry?“

„Já to se šéfíkem domluvím. Něco přehodí na ostatní.“

„Jo, to ti tak věřím, ty slibotechno,“ ušklíbl se Tomáš, zatímco si bradou přidržoval telefon a soukal se do kožené bundy.

Teprve když odemykal auto, probleskla mu hlavou myšlenka, jestli se Marek jen nechtěl zbavit nezajímavého případu. Stejně jako tenkrát s uhořelou Semerádovou. Poslali ho tam jen proto, aby se toho zbavili. Nešťastná náhoda

a spousta zbytečného papírování, úkol tak akorát pro toho nového kluka, kterého neměli moc rádi.

Nezopakovali si chlapi stejný postup i teď?

Čím déle o tom cestou přemýšlel, tím pravděpodobnější mu to připadalo.

Mračil se za volantem a krokem popojížděl zacpaným městem. Z reproduktorů na něj přes metalové riffy zírала temná propast. Nová deska The Great Old Ones.

Cestou na místo činu doslova fyzicky zakoušel pocit křivdy, o kterém si myslel, že už ho nikdy nezažije. Ještě asi půl minuty seděl v autě, než se trochu sebral a odhodlal se vystoupit.

Potom mu ale stačilo jen několik minut, aby si uvědomil, jak moc se tentokrát mýlil.

Ani nemusela použít foťák.

Podařilo se jí zaparkovat přímo naproti vchodu do domu, takže stačilo jen nechat běžet malou kameru za předním oknem. Zrcadlovka s teleobjektivem zůstala v kufru.

Eva Černá si mohla s klidným svědomím dopřát procházku po městě.

Však ji už taky potřebovala, byla po jízdě celá ztuhlá. Tyhle dlouhé cesty autem ji unavovaly čím dál víc a byla to snad jediná věc, která ji na té práci nebavila.

Ale když musíte mít operační rádius přes půlku Evropy, nedá se nic dělat.

Dnešní úkol ji zavál na sever Moravy. Obcházela malé náměstíčko, v ruce kelímek s vlažným cappuccinem. Předváděla bezstarostnou turistku. Přitom už si v hlavě sumírovala krátkou zprávu, kterou bude muset sepsat po návratu.

Zprvu si ani nevšimla, že se strkatá kamenná dlažba pod jejíma nohama začíná vlnit. Až když se jí přes oči přelila bílá mlha, napadlo ji, že něco není v pořádku.

Potřebuje si sednout. Rychle.

Očima hledala lavičku. Jenže žádnou lavičku neviděla. Neviděla nic.

Pocítila úder do tváře.

Potom další.

„Mladá paní, vnímáte mě? Haló!“

Otevřela oči.

Starší žena ji probírala osvědčeným způsobem. Fackou.

Pokusila se na svou záchránkyni usmát a začala se sbírat ze země. Pravý rukáv kabátu měla nasáklý kávou.

„Sekla jste sebou,“ prohlásila důchodkyně, zatímco ji jemným tlakem do zad směřovala k lavičce, která se zlomyslně tyčila jen pár kroků od místa pádu. „Nepraštila jste se někam? Nemám vám zavolat sanitku?“

„Jste hodná, ale to bude dobrý. To se mi teď někdy stává,“ řekla Eva unaveně.

Paní se spiklenecky usmála a ukázala na Evino břicho.

„To dobře znám, já to měla s oběma dětma.“

Bylo to až za městem, pár kilometrů za hranicemi metropole, tam, kde končily opuštěné průmyslové pozemky a ještě pořádně nezačal venkov. Daleko od města, ale pořád ještě dost blízko, aby to spadalo pod Tomášův obvod.

Z Mojetic, městečka, které bylo ještě nedávno vesnicí a které během následujících desetiletí jistě spolkně aglomerace, vedla rozbitá polní cesta zarůstající šípky, jeřabinami a břízami, toho času zelenajícími se jarním rozpuštěm. Asi po kilometru se zastavila mezi lány před branou starého statku.

Vrata tu chyběla, zůstal jen klenutý oblouk odkazující svým tvarem k selskému baroku. Vyceněné kameny hrozily snad každou chvíli zřícením, jen na vrcholu se ve zbytku omítky zachoval zlomek letopočtu začínající číslicí osmnáct.

Kdysi, možná ještě v minulém století, tu jistě bylo velké hospodářství. Dnes to ale byla ruina. Zdi se rozpadaly a na několika místech v nich zely díry, kterými by snad projel i traktor. Střecha stodoly odhalovala uhnílá žebra trámů. Rozlehlý dvůr byl rozparcelovaný trsy náletových dřevin, mezi nimiž trčely hromady všelijakého harampádí, zbytky nábytku se mísily se železným šrotem, před stodolou se prázdnými světlomety slepě rozhlížely vraky dvou aut.

Scénu dokreslovaly postavy policistů, kteří postávali v hloučcích mezi tím vším. Když je Tomáš míjel, zdravil se s nimi a máchal služebním průkazem, začal mít pocit, že tohle bude něco zvláštního.

Nad vstupem do budovy zanechal oheň stopu, jako by to místo olízl černým jazykem. Dveře shořely úplně.

„Ahoj Tome, to je nadělení, vidíš to?“

Marka Červinku s výjezdovou skupinou uvnitř uslyšel dřív, než se v pološeru stačil rozkoukat. Chvilí mžoural a rozhlížel se.

Nacházel se ve světnici, nepříliš rozlehlé, s nízkými klenutými stropy. Vše bylo černé od požáru, jako kdyby nějaký přepečlivý umělec zamaloval tuší každý milimetr místnosti.

„To musel být pořádný táborák,“ pronesl spíš pro sebe.

„Bydleli tu už nějakou dobu, bezdomovci, cikáni, podle místních tu žili několik let,“ řekl Marek a poodstoupil, aby Tomáš mohl konečně spatřit to, proč je tady.

U zdi stálo železné torzo postele. Na drátěném roštu leželo ohořelé lidské tělo. Vypadalo jako socha člověka spícího na boku, nohy skrčené v pozici batolete. Jako kdyby se měl každou chvíli probudit ze sna.

Druhý člověk ležel na zemi, stejná černá figurína, tahle ale jevila známky zápasu. Jako kdyby se chtěla doplazít do bezpečí, ale nakonec složila hlavu mezi paže a nechala se strávit plameny.

„Ježíš,“ uniklo Tomášovi. „Jak se to stalo? Opili se, omylem něco zapálili a uhořeli?“

Marek zavrtěl vážně hlavou a ukázal k oknu. Ze čtyř sklených tabulek byla jedna rozbitá, dvě asi už dávno zasklené překližkou, třetí prasklá. „Někdo jim sem hodil minimálně dva molotovy. Tímhle oknem, zdá se. Blaflo to asi ukázkově. Neměli šanci.“

Tak tohle rozhodně nebude jako ten poslední případ, kde vše od začátku ukazovalo na nešťastnou náhodu, napadlo Tomáše.

Přistihl se, že má radost. Berou ho vážně, zavolali ho na tuhle vraždu. Zastyděl se. Nervózně si prohrábl vlasy a věnoval pozornost Markovi.

„Tyhle dva to nestihli, ta ženská – aspoň to vypadá na ženskou – to asi zaspala a udusila se. Nebo dostala přímý zásah,“ pokračoval vyšetřovatel. „A tohle je asi její druh, který se snažil o nějakou záchranu. Daleko nedošel.“

Tomáš se rozhlédl po místnosti. Za jeho zády nakukovalo dovnitř denní světlo. Mrtvý ale ležel hlavou k oknu.

„Proč se neplazil ke dveřím?“

Jeden z techniků se na Tomáše zadíval skoro soucitně. „Asi se chtěl dostat sem.“

Tomáš sledoval jeho gesto.

Na zemi pod oknem, na hromádce zuhelnatělého haraburdí, leželo něco drobného.

Vypadalo to jako ohořelá panenka.

Ale nedávalo to smysl. Tyhle hračky bývají z plastu, bleško Tomášovi hlavou, taková by ten žár nevydržela, roztekla by se, shořela, zůstal by z ní jen plastový škvarek.

Teprve potom si uvědomil, že se nedívá na hračku.

SMRT CIKÁNŮM.

Dva Molotovovy koktejly, skleněné lahve plné benzínu. Někdo sem přišel uprostřed noci, obešel statek zezadu a oknem dovnitř vhodil tyhle zápalné bomby.

Vyšetřovatel požáru dokonce našel střep se stopami lepidla a nějaké plastové hmoty.

„Vypadá to na menstruační vložku,“ pokyvoval uznale hlavou. Tázavé pohledy ostatních ho přinutily k vysvětlení.

„Nebyli to žádní amatéři. Takový ti blbečci většinou vezmou flašku, naplní ji benzínem nebo něčím takovým, pak do ní vrazí hadr a zapálí. Je to dost riskantní, často jim to pak prdne v ruce ještě dřív, než to stačí hodit. Ale tohle,“ pozvedl v ruce střep, „to je jiná liga. Flašku zavřeš a nalepíš na ni dámskou vložku nasáklou benzínem. Vložku zapálíš a hodiš. Benzín chytne až v okamžiku, kdy se flaška o něco rozbije.“

Takže žhář nebo žháři to měli všechno dobře připravené, přemýšlel teď Tomáš. A museli být taky neuvěřitelně chladnokrevní.

Poté, co to provedli, ve chvíli, kdy v tom rozpadlém statku zrovna hořeli lidé, vzali do ruky sprej a vyvedli tenhle nechutný nápis.

„Zasraný náckové,“ procedil Tomáš mezi zuby, když se vedle něj objevil Marek.

„Jo, vypadá to tak,“ řekl věcně. „Takže si myslím, že bychom to měli hodit na obvod, a to rovnou na devítku. Ti mají o týhle scéně větší přehled.“ Ukázal hlavou na zeď za svými zády.

Deváté oddělení, protiextremistické, došlo Tomášovi teprve po chvíli.

„Pokud mají takovej přehled, tak jim příprava tohohle svinstva neměla uniknout.“

Marek si ho změřil pohledem. „Jo? Tak schválně jestli tohle řekneš do očí taky Marianovi.“

Eva Černá se zachumlala do kabátu. Studený vítr roznášel ulicemi městečka podzim. Podívala se na hodinky. Teď už musí být po všem. Jestli šel ten chlap do práce, stačila už ho kamera v autě zachytit.

Ten záznam bude třešnička na dortu. Detail, který dovrší všechno ostatní, co už dokázala zjistit.

Ve své práci byla dobrá. Nepotřebovala žádnou kouzelnou intuici ani geniální finty. Stačilo postupovat metodicky, trpělivě a nenechat se odradit.

Tihle zmizelí lidé se nikdy úplně nevypaří. Mají nějaké vazby, milenky, kamarády. Mají minulost, ke které se můžou vrátit. Někam jim chodí pošta. Mají profily na sociálních sítích.

A hlavně musí někde bydlet a nějak se živit.

Než Eva vyrazila do terénu, podrobně si svůj cíl prolustrovala. Hodně toho najezdila, vyhledávala a kontaktovala jeho blízké, a přitom pomalu spřádala síť, do které svou oběť nakonec polapí.

V tomto případě to nebylo nic těžkého. Toho člověka měla prověřeného od hlavy až k patě – mohla totiž klidně vyzpovídat nejenom jeho bývalou manželku, ale taky jeho vlastního otce, kterému syn způsobil obrovské zklamání.

Eva tak věděla o jeho kamarádech z dětství, o bývalých láskách i čerstvých známostech. Stačilo jen začít je opatrně obcházet a čekat, jestli se někde neobjeví stopa.

Už včera to vlastně mohla zabalit. Našla ho.

Bydlí sice na druhém konci republiky, ale u kamaráda ze základní školy, který se sem přestěhoval.

Pracuje na stavbě, samozřejmě načerno, tak jako všichni její „klienti“. Právě tam si ho Eva včera poprvé vyfotila.

Už jen ta fotka by stačila jako důkaz, že hledanou osobu našla. Ale ona chtěla mít stoprocentní jistotu. Proto ta dnešní akce s kamerou namířenou na vchod do domu.

„VÍŠ MOC DOBRĚ, ŽE JSEM HO POTŘEBOVAL!“

„To jsou kecy!“

„Dyť na tom starým už byla vidět jen půlka displeje.“

„Jo, displej jsi potřeboval, abys mohl na hajzlu čumět na porno!“

„Baterka byla taky vymlácená. Zlato, pojď sem, neblbni,“ pokusil se ji obejmout.

„Táhni do prdele, ty kreténe, já právě utratila poslední peníze na nájem, nemám prachy ani na jídlo! A ty si koupiš debilní mobil!“

Petra se zhroutila na židli a rozplakala se.

Honza si povzdechl a přitáhl si židli naproti ní. Odložil nový mobil na stůl a položil dlaně na její stehna. Neucukla. Přitiskl čelo k jejím vlasům a mumlal omluvná slůvka.

Zabralo to.

Tohle vždycky zabere.

Naštvaná byla celý zbytek dne, ale aspoň už nedělala scény.

Markova služební fabie se prokousávala polní cestou. Zvířený prach se lepil na přední sklo Tomášova golfu a spolu se slunečními paprsky vytvářel žlutohnědý filtr, se kterým měly stěrače co dělat.

Zvukové eposy od The Great Old Ones – metal černý jako noc, inspirovaný díly krále hororu H. P. Lovecrafta – Tomášovi najednou zněly suše a až dětinsky neškodně.

Kam se všechna ta zhudebněná temnota hrabe na to, co před chvílí viděl na vlastní oči?

Jak mohlo být vůbec staré? Tomáš se v dětech nevyznal, ale takhle drobounké tělíčko muselo patřit miminku. Ta hromádka ohořelých šprušlí, která ležela pod ním, byly zbytky dětské postýlky.

Půl roku? Rok? Neměl tušení.

Vzpomněl si na slova svých zkušenějších kolegů a musel jim dát za pravdu. Pár mrtvol už viděl, některé docela ošklivé, ale teď zažíval na vlastní kůži starou známou pravdu.

Nejhorší je, když je to dítě.

To zacloumá i otrlým členem mordparty. A jak teď Tomáš pozoroval sám na sobě, nemusí být ani táta od rodiny.

Polňačka končila. Marek ve svém autě zamával a zámířil zpátky do města. Tomáš hodil blinkr na opačnou stranu, do městečka. Minul několik nových bungalovů za vysokými zdmi, které tvořily jakýsi ochranný prstenec kolem všech obcí sousedících s metropolí. Teprve poté se silnice zúžila a nabídla pohledy na rozbité chodníky a starší zástavbu.

Na návsi před kostelíkem už parkovala dvě policejní auta.

Tomáš se s kolegy pozdravil a zeptal se jich, jestli už něco zjistili.

Jeden z mužů v uniformě přikývl. „Mluvil jsem s tím chlapíkem, kterej volal hasiče. Bydlí na kraji města, někdy po druhý ráno šel pustit psa na zahradu a kouřil. Všiml si divný záře od statku, tak došel až k plotu a docvaklo mu, že tam hoří.“

„To má oči jako rys,“ poznamenal Tomáš.

„Kdyby se to stalo za dva týdny, už by to asi přes ty křoviny neviděl, teď ještě nemají tolik listí, takže to prosvítalo.“

„Dobrá práce, chlapi, zkuste obejít všechny baráky na týchle straně města, třeba si ještě někdo něčeho všimnul. Je sice možný, že se tam pachatelé dostali do Prahy, ale nesmíme nechat nic náhodě.“

Marian Komárek byl mohutný chlapík. Vypadal jako typický skinhead ze staré školy. Vyholená hlava, vyšisované džíny, mikina s nápisem Pitbull.

A jako pitbul se projevil i při setkání s Tomášem Volfem.

Na první pohled výhruzně působící muž se – stejně jako zástupci zmíněného psího plemene – projevil jako srdečný a bezprostřední chlapík se železným stiskem pravé ruky. A rovnou Tomášovi tykal.

Na protiextremistickém oddělení pracoval už víc než dvacet let, z toho dlouhou dobu přímo v terénu, kdy infiltroval ty nejtvrďší neonacistické bojůvky.

Když se dozvěděl, proč za ním Tomáš zavítal, zvažněl.

„To je fakt v prdeli. Překvapili nás. Neměli jsme vůbec žádný poznatky, že by se něco takového chystalo. Netušili jsme, že je tady někdo takhle motivovanej. Ale ten vzkaz je dost jasnej. Víš, co bylo včera za den?“

Tomáš se zamyslel. „Dvacátýho dubna, středa.“

„To jo, a víš kdo slaví dvacátýho narožky?“

Tomáš se skoro plácl do čela. „Adolf!“

„Jo jo, sám velkej Führer,“ přitakal Marian. Otevřel šuplík a vytáhl krabičku cigaret. „Neva?“ tázavě se zahleděl na Tomáše. Ten zavrtěl hlavou.

„Máme teď takovou menší krizi,“ vyfoukl Marian obláček dýmu. „Neumíme se k nim dostat tak snadno jako kdysi. Když jsem v devadesátkách začínal, šlo to docela snadno, aspoň u pravičáků. Extrémní levičáci byli často vysokoškoláci, byli obecně trochu chytřejší, ale náckové, s těma se někdy stačilo jednou ožrat a byl jsi jejich kámoš. Nebo se na ně člověk dostal přes zhrzenou milenkou.“

Přes tvář mu projel melancholický úsměv, jak vzpomínal na staré dobré, jednodušší časy. Pak rázně típl sotva zapálenou cigaretu, jako by tím vzpomínky mohl zahnat.

„Dneska je to všechno horší. Jsou sofistikovanejší. Pokud něco plánujou, tak ne u piva, ale přes šifrovaný spojení. Jen tak někoho mezi sebe nepustí, rozhodně ne do toho tvrdýho jádra. A my máme málo lidí v terénu. Máme málo peněz na kybernetickéj boj. A oni se zatím pomalu rozlejšej už i v parlamentu. Navíc nemůžeš hlídat jen tvrdý nácky, jsou tady další odnože, identitáři, rádoby vlastenci a vlastně i vesnický strejdové, co maj doma poloautomaty a chodí jim řetězový maily o cikánech a uprchlících.“

„To jsi mě moc nepotěšil,“ utrousil Tomáš. „Trochu jsem doufal, že na mě vysypeš pár tipů na pachatele.“

Marian pokrčil rameny. „Vrhne se na to a začneme čmuchat. Víme, který kanály sledovat. Třeba budeme mít štěstí a něco nám tam vyplave. Ale pokud je to pečlivě plánovaná akce, což mimochodem naznačuje nejen datum, ale i to provedení, tak to bude sakra těžký.“

„To nezní moc optimisticky.“

„Nechci ti mazat med kolem huby. Jestli je to organizovanéj útok, bude asi organizovanéj dobře. A pak je tu ještě ta druhá možnost, která je možná ještě horší.“

„Jaká možnost?“

„Že to nebylo plánovaný a organizovaný vůbec, jen spontánní oslava vůdcových narozenin. Pak to bude o štěstí, budeme doufat, že udělali nějakou chybu. Že sprej, kterým nastříkali ten nápis, koupili v místním obchodě nebo na benzínce po cestě. Nebo že se tím pochlubili ožralý v hospodě. Protože jestli ne, nemusíme na ně narazit vůbec. Mohli to udělat takzvaný obyčejný lidi bez vazby na nějakou organizaci...“

„Dobře,“ zvedl se Tomáš od stolu. „Jakmile bude nějakej posun, ozvu se.“

„To samý u nás,“ pokýval smutně Marian. „Je to fakt velké průser. Ale poperem se s tím, úplně bezzubý nejsme. Spolehni se, že uděláme maximum, Tomáši.“

Stisk jeho ruky byl při loučení ještě pevnější. Pitbull se zakousnul.

Drobný déšť na předním skle skoro nestál za zapnutí stěračů. Eva přesto řídila opatrně. Možná si to nechtěla připustit, ale poslední dobou si začala dávat mnohem větší pozor.

Myšlenka na mateřství v ní – jako zatím pokaždé – vzbudila pocit překvapení. Nemohla uvěřit, že i ona bude nakonec mít rodinu, dítě. Ano, bylo to nezvyklé. Ne, nebylo to nepříjemné. Bála se jen jedné věci: že už nebude moci dělat to, co dělá.

To bude na tom všem to nejtěžší.

Práce pro Vanesco ji naplňovala. Našla se tady, připadala si, že jsou si souzeni: bývalá policajtk a neziskovka, která potřebovala člověka na detektivní práci v terénu.

Ve Vanescu měla na starosti hledání ztracených lidí. Znělo to vznešeně a seriózně, ale většina případů, které Eva za těch pár let v organizaci řešila, byla docela banální.

Hledala tatínky, kteří utekli od rodiny a neplatili alimony. Někdy se role obrátily a Eva pátrala po uprchlých maminkách. Ale jinak to bylo stejné: najít, kde se utečenec schovává, zjistit, jestli má nějaké příjmy, pořídit důkazy, sepsat zprávu. A za nějakou dobu se dostavit k soudu.

Takový byl i její poslední případ, který dneškem uzavřela.

Ale všechny takové nebyly. Čas od času byla Evina práce přece jen o něco dramatičtější.

Rozvádějící se nebo čerstvě rozvedení partneři, střídavá péče o děti. Najednou jeden z rodičů zmizí i s potomkem. Policie to eviduje, pátrá, ale protože všichni vědí, že nejde

o život, moc se to nehrotí. Druhý rodič, nešťastný a bezmocný tatínek nebo uplakaná maminka, se vrhne na internet a dřív nebo později narazí na stránky Vanesca.

Eva měla takových únosů za těch pár let už šest. Měla stoprocentní úspěšnost. Byla na sebe moc hrdá.

Neustále totiž bojovala s pocitem, že musí dokázat, že na to má. Krátká, ale bolestivá zkušenost s policejní prací ji dodnes budila ze sna.

Major Boček se mračil.

„Takže žhářskej útok, jo? Kdyby to provedli asi tak o kilák dál, je to mimo náš rajon. Tomu říkám pech.“

Tomáš jen pokrčil rameny.

„Je ti jasný, že to bude piplačka? Jestli s něčím nepřijde Marian, bude to na tobě. Víš, jak tyhle věci končí?“

„Jako pomníčky,“ odpověděl popravdě Tomáš. „Ale já se pomníčků nebojím. Stejně jako starých případů, to přece víš.“

Ne že by se Bočkova tvář roztáhla do úsměvu, ale aspoň se přestal mračit. „Jo, to ti musím nechat.“

Věděl, na co Tomáš naráží. Už jednou se mu na oddělení podařil husarský kousek, díky kterému otevřeli a následně skutečně vyřešili zdánlivě jasný případ vraždy. Teprve poté si vysloužil šéfovo tykání.

A to ještě nevíš o těch promlčených mordech v pohraničí, pomyslel si Tomáš. Už je to nějaký rok, kdy se v krajském policejním archivu dostal k případu, o kterém se rozhodl mlčet jako hrob. Ale od té doby si v sobě nesl jakousi zarputilost pomáhající mu čelit výzvám, nad kterými už by jiní možná kapitulovali.

Boček odložil tablet, který tomuto králi obvodního oddělení sloužil jako žezlo.

„Tak ať je po tvým, kolego. Povedeš vyšetřování. Ale beru to tak, že operativně to bude mít pod palcem proti-

extremistický. Nepočítej, že ti dám k ruce naše detektivy. Je to tak v pořádku?"

„Rozumím.“

„Postarej se, prosím tě, o to, aby se to vyřešilo rychle a bez pozornosti médií. To by nám ještě tak scházelo.“

„Pokusím se,“ pokýval hlavou Tomáš, i když si nebyl jistý, jak tohle zařídí.

Takhle nechutná vražda se určitě dostane do hledáčku bulváru. A vzhledem k rasistickému podtextu se může stát předmětem celostátních vášní. Jde vlastně jen o to, odvést co nejvíc práce ještě dřív, než to nastane.

Poděkoval nadřízenému, který už se zase mazlil s tabletem, a šel si po svém.

Tomáš se toulal městem. Měl už své prošlapané trasy, vedly podél Vltavy, té zakřivené páteře metropole. Proti proudu mohl dojít do centra, pod vyšehradskou skálu nebo na ni, do Braníka a pořád dál. Po levém či pravém břehu, bavilo ho objevovat stále nové variace.

Dnes se ale vydal po proudu kolem vodáckého slalomového kanálu až na Troju, kde se po večerech nesl řev šelem ze zoologické zahrady. Rád se procházel Bohnickým údolím.

Střídavě vdechoval tabákový dým a voňavý jarní vzduch. Zkoumavě si prohlížel dívky na kolečkových bruslích a zjišťoval, jak s ním přechod ročních období cvičí. Ve sluchátkách se na repeat točila poslední deska Draconian, které se už týden nemohl nabažít.

Byl by to krásný den, příjemná procházka, kdyby se nad ním jako černý mrak celou dobu nevznášela vzpomínka na to, co viděl v tom vypáleném statku.

Tomáš už pár podivných případů zažil. Bylo mu jasné, že lidi si prostě vždy ubližovali a ubližovat budou. Svým způsobem to zlo chápal: přilepšit sobě, své rodině, převlastnit si něco, co mi nepatří. Zabít někoho, pro peníze, majetek, ze zloby, z pomsty.

Ale tohle bylo něco jiného. S rasově motivovanou vraždou se dosud nesetkal. Rasisty rád neměl a nácky nesnášel už od mládí, kdy Tomáše i jeho kamarády na metalových koncertech střídavě buď otravovali, nebo se sami snažili vnutit do subkultury fanoušků tvrdé muziky.

Uměl v lidech hledat skryté motivace a dokázal se do nich vcítit, ale u nácků to prostě nešlo. Nikdy nepochopil,

jak se může někdo ztotožňovat s idejemi, které v důsledku končí hrůzou a utrpením. Uhořelými lidmi na starém statku. Batoletem v postýlce.

Černý mrak opět přeletěl nad jeho hlavou.

Zastavil se, sešel až ke břehu řeky a nechal se hypnotizovat odlesky slunce na zvlněné hladině. Už už se mu dařilo vnořit se do stavu, ve kterém mu mozek přestal vířit myšlenkami a obrazy, když mu zazvonil telefon.

Marian.

„Něco novýho, Tomáši?“

„Ráno mi volali z ústavu. V těch zápalných lahvích použili asi benzín s motorovým olejem, takže věci dostupný v každý garáži a na každý benzínce. A ten nápis na zdi je nastříkanej barvou ve spreji, která se dá koupit v každým hobby marketu. Jo a mluvil jsem s Otavovou z trasologie, jestli něco nemají.“

„A mají?“

„Prý ne. Hasiči to tam rozjezdili a pošlapali. Prý se tím teď probíraj a čekaj, jestli vylučovací metodou nezůstane něco, co není od hasičů nebo od našich lidí. Ale velkou naději mi nedává.“

„Hmm, tak snad se objeví nějaký konkrétnější věci. Moji lidi zatím začali čmúchat v Mojeticích i mezi známejma firmama v Praze.“

„A máte něco?“

Marian si povzdychl. „Těžko říct. V Mojeticích jsou asi tři rádobý náckové, čtrnáctiletý děti ze základky, ty mají alibi, a jak říkám, spíš si na to hrajou.“

„I tak by mohli překvapit, nemyslíš? Mohli se chtít ukázat...“

„To bereme v úvahu,“ odpověděl Marian. „Ale jejich alibi jsou silný a jejich přesvědčení slabý. Jsou to děti, co byly před tejdnem hiphopeři a zítra budou pankáči.“

„A co pražská scéna?“

„Už se o tom mezi nima začalo mluvit, ta informace se k nim dostala, takže nějaký spojení tam bejt může. Šušká se, že to nebyla žádná známá firma z týhle scény, ale někdo zvenku. Prý v tom mají prsty nějakí dva, buď z Prahy nebo okolí.“

„Otázka je, jestli je to pravda, dokážu si představit, že se pachatel lekne a začne mezi soukmenovci trousit falešný stopy, aby se na něj nepřišlo,“ přemýšlel Tomáš nahlas.

„Může bejt, většinou ale když někdo udělá nějakou větší akci, tak se mezi svejma pochlubí. Já bych si spíš tipnul, že neví nikdo nic, jen se vytvářejí fámy. Dej mi ještě čas, snad budeme příště zase chytřejší.“

HONZA NOVÝ MOBIL NEPOTŘEBOVAL.

Ale hrozně moc ho chtěl.

Tak moc, že přesvědčit sám sebe, že se bez něj prostě neobejde, byla hračka.

Horší to bylo s penězi.

Osm tisíc neměl. A když na prodejně zkusil nákup na splátky, prozradil mu prodavačův protáhlý obličej, že je to marné.

Ten zápis v rejstříku dlužníků ho doprovázel už pěkných pár let. Táhl se za ním jako prašivý pes, aby mu navždycky zkurvil život.

„Víte, na splátky to opravdu nepůjde. Je mi to líto. Můžu pro vás ještě něco udělat?“ loučil se s ním prodavač.

Tu větu nenáviděl.

Můžu pro vás ještě něco udělat?

Říkali mu ji všichni.

Mohu vám ještě nějak pomoci?

Všichni ti, kteří pro něj rozhodně nic dělat nechtěli.

Všichni ti, co mu nikdy nepomohli a nikdy mu nic neodpustili.

„Už brzo přijde doba, kdy s tím budeš muset přestat, miláčku.“

Filip seděl za kuchyňským pultem, před sebou lahev vína a nějaký tlustý román. Vyčítavě se díval na hodinky.

Eva Černá opatrně položila brašnu s výbavou, vysoukala se z bot a s omluvným úsměvem se k němu přivinula. Ještě před chvílí uvažovala, jestli mu prozradí, že už zase omdlela, ale teď věděla, že musí mlčet. Filip by to nerozdýchal.

„Nemůžu přestat, co byste beze mě dělali? Vždyť jste parta intošů a hodných tetiček, vy byste nenašli ani klíče na botníku,“ dobírala si ho a hladila ho přitom po prořídých vlasech.

Filip Stejskal byl nastávající otec jejího dítěte. A zároveň její šéf.

Byl to jen kousek, stačilo najet na dálnici a po několika málo minutách z ní zase sjet. Do Mojetic vedla rozbitá okreska, ale prý to nebude dlouho trvat a cesta se rozšíří a zmodernizuje.

Taková oáza kousek za Prahou, o to se budou lidi určitě prát.

Koupit parcelu v polích, postavit domeček, kochat se idylou venkova, zatímco ji budou pohlcovat další podobné domečky. Trávit půlku života v kolonách na cestě do dobře placeného zaměstnání v Praze, aby šlo splácet hypotéku za tenhle sen.

A přesně tihle lidé budou potřebovat novou asfaltku, to dá rozum, přemýšlel Tomáš, když se blížil k odbočce na polní cestu.

Možná i tahle polňačka brzy zanikne, i tu ruinu na jejím konci srovnají se zemí, na jejím místě budou tři čtyři domečky s chirurgicky střiženým trávníkem a modrým oválem bazénu. A nikoho z jejich nových obyvatel ani nenapadne, jaká hrůza se tady odehrála.

Ted' tady ale člověka hned po příjezdu praštila do očí policejní páska a ten ohromný nápis na zdi.

Tomáš pocítil nutkání ho zničit, seškrabat i s omítkou, rozmlátit kameny, které ho nesly. Věděl ale, že by to bylo zbytečné. Kromě toho, že se pořád jednalo o stopu, smazání nápisu už nikomu život nevrátí. Stejně si ho tady nikdo nepřečte.

Vypnul motor a vystoupil z auta. Vzduch naplňovala vůně mokré hlíny. Zhluboka se nadechl a zavřel oči. Sluníčko probleskující přes čerstvé lístky křovisek se mu

mihotalo přes víčka. Když si odmyslel důvod své návštěvy, bylo tu vlastně docela hezky.

Pár chvil ještě setrval v tiché meditaci, potom si zapálil cigaretu a vyrazil na obhlídku. Nemusel tu být, technici to tady důkladně pročesali a zdokumentovali, vše si mohl prohlédnout v pohodlí kanceláře. Ale chtěl tu být.

Vybavil si, co mladším kolegům často opakoval jejich nejstarší kolega Nosek: že vyšetřovatel by se měl na místě činu projít a „navnímat“ si ho, nespoléhat jen na operativce a techniky s jejich drahými hračkami.

Soustředěně obcházel statek v pomalých kruzích a sledoval cestičky, které se objevovaly a mizely v houští. Nebylo těžké se tu zorientovat. Jedna pěšinka končila zjevně na plácku sloužícím jako záchod. Jiná zase vedla ke zkratce přes pole asi do nějaké jiné vesnice. Čerstvě zorané brázdy mu neumožnily se vydat dál.

Poslední odbočka ho zavedla na malé smetiště. V křoví se tu válely různé plechovky od konzerv, lahve a hlavně krabice od laciného vína. Tomáše bodlo u srdce, když zaregistroval, že mezi tímto očekávaným odpadem se tu válí taky spousta použitých dětských plen a barevných pytlů s nápisem *Pampers Premium Care – měsíční balení*.

Vyfotil si tu scénu na mobil, i když věděl, že v elektronické složce případu bude mít mnohem lepší snímky od techniků. Určitě tady převrátili každý kámen a udělali 3D snímky.

Vrátil se ke statku a nejbližší dírou ve zdi se protáhl na nádvoří. Nakoukl do stavení. Přes sazemi začerněnou tmu se na něj vzadu šklebilo začouzené rozbité okno, kterým dovnitř útočníci vhodili zápalnou lahev.

Vzpomněl si na Mariana. Je skutečně pravda, že se tímhle někdo bude chtít chlubit? Ví ten, kdo tu lahev zapaloval, že uvnitř bylo dítě?

Najednou si uvědomoval, jak moc mu to vědomí zatemňuje úsudek. Prošel celý zbytek statku, ale nedařilo se mu pořádně soustředit. Celé to „navnímání“ bylo najednou úplně zbytečné.

Byl to Filip Stejskal, kdo přišel s tím, že v téhle zemi chybí organizace, jako je Vanesco.

Roky pracoval jako dětský psycholog na volné noze, ale před několika lety s přáteli založil dětské krizové centrum. Od magistrátu dostali do bezplatného nájmu zanedbanou vilku na kraji města a dotaci na rozjezd. Organizaci nazvali Levatio.

O práci neměli ani na malebném jihu Čech nouzi.

Levatio patřilo mezi zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc a přijímalo je v těch nejtěžších chvílích jejich života. Pomáhali dětem, které jim z ulice přivedla policie, dětem, které utekly před násilím v rodině, a dokonce i těm, které jim před práh pohodili vlastní rodiče.

Hlavním úkolem Levatia byla krizová péče. Děti, které se najednou ocitly v problémech, získaly ve vile přechodnou náhražku domova nebo rodiny. Ve dvou rozlehlých bytech v přízemí vily mělo každé svůj vlastní pokojíček. Pro mnohé z nich to bylo něco, co dosud nepoznaly. Některé zažily jen bití, ponižování, zneužívání, jiné bídu, hlad a žízeň, další samotu a odloučení.

V Levatiu poznaly jiné děti, zjistily, že nejsou samy. Pod dohledem vychovatelek se ale taky naučily základní povinnosti a dodržování určitého režimu, což bylo pro některé z nich těžké.

Filip se tady staral o to, aby „klientům“, jak dětem říkal, „bylo zase dobře a aby jim bylo už jen a jen lépe“. Obětoval jim nekonečné hodiny přesčasů, pracoval s nimi, aby jim pomohl zbavit se traumat. Nebo je aspoň umět přežít a překročit jejich stín.